

## O, te-nsenină, întuneric rece...

Mihai Eminescu

---

O, te-nsenină, întuneric rece  
Al vremii. înfloreste-n neagra-ți  
Speluncă umedă ca ebenul cel topit,  
Fă ca să strălucească pe-acea cale  
Ce duce-n vecinicie toate-acele  
Ființe nevăzute, cari sunt,  
Deși trec nesimțite, ca și vremea  
Ce vremuieste-adânc în tot ce e.  
Să văd trecând în haină cuvenite  
Acele gânduri, ce-atunci când apar  
Nemuritoare par, pentru c-apoi  
Nici să nu știi cum de au dispărut.  
Din mintea secolelor lungi, greoi -  
Ca și când n-ar fi fost. Câte ființe  
Ar trebui să treacă pe-a ta cale:  
Unele mândre, țănoșe, regale,  
Cu-ncoronată frunte - îmbrăcate  
În purpură; altele dulci, cu ochii  
Moi, mari, albaștri... albe ca și crinul,  
Mișcând a lor corp voluptos, ce-nvită  
Mai aruncând priviri de muritoare,  
Mai căutând iubire, ca sirene;  
Unele-nchipuite, alte tâmpe,  
Unele aspre, altele duioase,  
Toate cerând brevet la nemurire  
Și toate strecurându-se cu toate astea  
Pe calea care duce la orașul  
Uitării, îngropat de vecinicie.  
Dar deasupra-astei mulțimi pestrițe  
De gânduri trecătoare, vezi departe  
Munții de vecinici gânduri ridicând  
A lor trufașă frunte către cer:  
Cu nepăsare ei privesc la toate  
Efemeridele ce trec în vale  
Cântând, vuind, certându-se și toate  
Aspirând la un lucru care-n veci  
Nu poate fi a lor - eternitatea